

Arrest

nr. 118 470 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds X in eigen naam en anderzijds X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X anderzijds, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer M. H. dient op 14 februari 2011 een asielaanvraag in. Hij wordt op 8 december 2011 erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient, in eigen naam en namens haar twee minderjarige kinderen, op 19 maart 2013 bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan, aanvragen in tot afgifte van een visum type D teneinde de echtgenoot/vader in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 september 2013 de beslissingen waarbij de gevraagde visa worden geweigerd. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer [M. M.] recent tewerkgesteld is bij het OCMW te Oostende in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Echter, in dergelijk geval mag de duur van de tewerkstelling niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om volledig te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit houdt in dat deze tewerkstelling dan ook tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht [...].

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van ‘het beginsel van behoorlijk bestuur’ en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“INKOMENSSITUATIE VAN DE HEER [H. M.]

[...]

De aanvraag van de verzoekende partijen tot het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging werd afgewezen op basis van het gegeven dat de heer [H. M.], de te vervoegen echtgenoot/vader hier in België, niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

De verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van de echtgenoot/vader van de verzoekende partij, zijnde een tewerkstelling onder artikel 60 §7 van de OCMW - wet en naar artikel 10, § 2, derde lid en naar artikel 10 § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...) De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4 ° en 5 °, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling

zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje (...). "

Volgens artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet is aan die voorwaarde voldaan wanneer deze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3^o van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De echtgenoot/vader van de verzoekende partijen, de heer [H. M.] is tewerkgesteld via het artikel 60 van de O.C.M.W. Wet. (stuk 7, loonfiches van de heer [H. M.]. Het O.C.M.W. van Oostende stelt de heer [H. M.]. tewerk als arbeider. Het maandinkomen van de vader/echtgenoot van de verzoekende partijen is 1.321,14 euro (stuk 7, loonfiches van de heer [H. M.]. voor de maand juli 2013 en augustus 2013). De heer [H. M.]. was voorheen reeds tewerkgesteld onder artikel 60, § 7 van de O.C.M.W. wet, maar legt zijn nieuwe contract voor dat werd afgesloten op 29 juli 2013, met een ingang op 1 augustus 2013 (stuk 8).

Artikel 10, § 2, derde lid en artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet is geschonden, nu het bedrag van de bestaansmiddelen van de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen voldoende hoog is.

De verwerende partij gaat in haar bestreden beslissing ervan uit dat een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet slechts tijdelijk is, en dit voor een periode die nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen. Bijgevolg zou volgens de verwerende partij niet voldaan zijn aan artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW Wet met het oog op het verkrijgen van sociale uitkeringen werd gedaan. De bestreden beslissingen gaan enkel uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten of zonder verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings - en de zorgvuldigheidsplicht.

Men kan er niet zomaar van uitgaan dat men zou terugvallen op de sociale bijstand na afloop van de tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW — wet. Immers, artikel 60, § 7 van de OCMW - wet stelt uitdrukkelijk dat de tewerkstelling er eveneens toe dient werkervaring op te doen en een doorstart is naar andere tewerkstellingen in de toekomst. De verwerende partij heeft bijgevolg geen rekening gehouden met de individuele situatie van de heer [H. M.]..

Het is pas in het aller slechtste geval dat men na een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet men recht heeft op een werkloosheidsuitkering. Bovendien voorziet artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat "wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. " . Louter hypothetisch kan men dus stellen, zelfs al zou de heer [H. M.]. niet meer tewerkgesteld kunnen worden bij het OCMW van Oostende, de verzoekende partijen niet kan worden uitgesloten van het recht op gezinshereniging gezien werkloosheidsuitkeringen niet onder artikel 10, § 2, derde lid vallen. De inkomsten op basis van een arbeidsovereenkomst "artikel 60" van de OCMW - wet dienen in aanmerking genomen te worden. Gebeurt dit niet, dan is er sprake van een verschil in behandeling tussen mensen met een werkloosheidsuitkering en de mensen die op basis van "artikel 60" van de OCMW wet tewerkgesteld zijn. Er is geen enkele objectieve, rechtvaardige reden die dit verschil in behandeling verantwoordt waardoor het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. C-578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken, 4 maart 2010). Bij het onderzoek naar de mate waarin aan deze inkomensvoorwaarde voldaan is, zou rekening moet worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, en dan meer bepaalde in het bijzonder met het arrest Chakroun, zoals hierboven geciteerd. Hierin oordeelde het Hof, dat zich moest uitspreken over dit criterium in de Nederlandse wetgeving, dat deze bevoegdheid zo moet worden uitgeoefend "dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan. [...] Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere

aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. " (HvJ, nr. C-578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken, 4 maart 2010, § 43 en 48).

Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer [H. M.], maar ook zijn leeftijd. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen.

[...]

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in §2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

...

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; ... "

Gelet op de tewerkstelling van de heer [H. M.], kan het inkomen van de echtgenoot/vader van de verzoekende partij en niet beschouwd worden als 'leefloon' (i.e. een financiële hulp die het OCMW toekent aan een persoon die aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie voldoet), 'aanvullende gezinsbijslag' (zoals aanvullend kinderbijslag), 'financiële maatschappelijke dienstverlening' (zijnde maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun) of 'gezinsbijslagen' (zoals kinderbijslag, kraamgeld).

De tewerkstelling van de heer [H. M.] via het OCMW van Oostende kadert misschien wel in de sector van de maatschappelijke dienstverlening, doch heeft als uitsluitend doel de heer [H. M.] werkervaring te laten opdoen om in de (nabije) toekomst een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen.

De echtgenoot/vader van de verzoekende partij en ontvangt aldus geen financiële maatschappelijke dienstverlening. De heer [H. M.] werkt teneinde een inkomen te bekomen.

De verwerende partij kan zich aldus niet beroepen op artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet teneinde het inkomen uit arbeid waarover de vader/echtgenoot van de verzoekende partij en beschikt niet in rekening te brengen.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat een arbeidsovereenkomst op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de eerste toegangspoort tot de arbeidsmarkt. Gezien de zeer variabele duur van deze contracten en de erg uiteenlopende situaties waarin deze werknemers zich bevinden, druist het systematisch weigeren van deze aanvragen in tegen de verplichting om elk dossier individueel te onderzoeken.

[...]

Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. "

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

De verzoekende partijen en hun echtgenoot/vader zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in zijn behoeften te voorzien.

Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

[...]

De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Eenzijds heeft de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen uit arbeid. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 10, § 2, derde lid en artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Anderzijds kunnen de inspanningen die de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen levert, teneinde op (korte) termijn een betere vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden.

De verzoekende partijen zullen niet ten laste van de openbare overheden vallen.

De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partijen zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen, en schendt zonder meer de hierboven aangehaalde wetsbepalingen."

3.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers niet zozeer aangeven geen kennis te hebben van de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, doch wel dat zij niet akkoord kunnen gaan met deze weerhouden motieven. Het middel dient dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster diende voor haar en haar kinderen visumaanvragen in als familieleden in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van een in België erkend vluchteling. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...].”

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Overeenkomstig artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is het derde lid van deze bepaling niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling indien de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Het is evenwel niet betwist dat de echtgenoot/vader werd erkend als vluchteling op 8 december 2011 daar waar de visumaanvragen pas op 19 maart 2013 werden ingediend. Verzoekster en de kinderen kunnen zich aldus niet dienstig beroepen op de vrijstelling van het aantonen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nu de verblijfsaanvragen niet werden ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling van het te vervoegen gezinslid.

Vraag die *in casu* centraal staat, is de vraag of de bij de visumaanvragen aangebrachte inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet dienen te worden beschouwd als toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet en nader geduid in artikel 10, § 5 van deze wet.

Verzoekers betwisten de beoordeling van verweerder dat de bestaansmiddelen van het te vervoegen gezinslid verkregen op basis van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen vormen. Zij betogen dat het bedrag van de bestaansmiddelen van het gezinslid in België dat voortkomt uit deze tewerkstelling voldoende hoog is in het licht van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat aldus inkomsten voorlagen uit arbeid waaruit wel degelijk bestaansmiddelen blijken in de zin van artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet die voorkomen dat de gezinsleden ten laste van de openbare overheden zullen vallen en dat de inspanningen van dit gezinslid om op korte termijn een betere, vaste tewerkstelling te bekomen niet kunnen worden genegeerd. Zij zijn van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele situatie.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met *“hun aard en regelmatigheid”*. Op grond van deze bepaling is het verweerder aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, *in casu* het gegeven dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers doen uitschijnen, blijkt geenszins dat verweerder de betreffende inkomsten niet heeft aanvaard omdat het te vervoegen gezinslid met deze tewerkstelling enkel het ontvangen van sociale uitkeringen zou beogen.

Wat de aard van de inkomsten betreft, stelde verweerder vast dat het inkomsten betroffen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

*De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.
[...]*”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die slechts tijdelijk kunnen worden genoten en die niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). Verzoekers hun betoog dat deze inkomsten niet vallen onder artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Betreffende verzoekers hun betoog dat een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet ook tot doel heeft werkervaring te laten opdoen en niet zomaar kan worden verondersteld dat het te vervoegen gezinslid zal terugvallen op *“sociale bijstand”*, merkt de Raad nog op dat – naast het gegeven dat het te vervoegen gezinslid na voormelde tewerkstelling niet zal terugvallen op sociale bijstand, situatie waarin het zich reeds bevindt, doch wel op de sociale zekerheid – de vraag of het familielid na afloop van de betreffende tewerkstelling in het normale arbeidscircuit zal terecht kunnen een hypothetisch gegeven betreft. Tevens merkt de Raad op dat, gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, slechts rekening kan worden gehouden met een werkloosheidsuitkering voor zover het te vervoegen gezinslid kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. De vraag of het te vervoegen gezinslid, op het ogenblik dat hij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, is eveneens in hoge mate hypothetisch (in dezelfde zin: RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Het kan dan ook geenszins als foutief of kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder in de bestreden beslissingen oordeelt dat op grond van een inkomen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat het te vervoegen gezinslid beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.

Verzoekers verwijzen in dit verband nog naar de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG en naar de interpretatie van deze bepalingen in het arrest Chakroun (C-578/08) van het Hof van Justitie, waarin het Hof oordeelde dat wel een bepaald referentiebedrag doch geen minimuminkomen kan worden bepaald onder hetwelke geen gezinshereniging wordt toegestaan. Verzoekers benadrukken dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, waarbij zij stellen dat – bij het onderzoek of is voldaan

aan de inkomensvoorwaarde – rekening diende te worden gehouden met de wil tot werken in hoofde van het familielid in België evenals diens leeftijd. Tevens wijzen zij op het gestelde in artikel 12*bis*, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat voortkomt uit voormeld arrest Chakroun en dat voorziet dat verweerder, indien hij vaststelt dat niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die wordt vervoegd en zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Daargelaten de vraag of verzoekers zich rechtsreeks kunnen beroepen op de ingeroepen schending van voormelde bepalingen van de richtlijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekers enkel bewijzen voorlegden van inkomsten die in wezen te beschouwen zijn als een vorm van sociale bijstand en aldus niet kunnen worden meegerekend bij het bepalen of er sprake is van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en dit overeenkomstig artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat bij de visumaanvragen bewijzen van overige inkomsten werden voorgelegd. De vaststelling dringt zich aldus op dat bij de aanvragen geen inkomsten voorlagen die kunnen worden meegeteld bij het bepalen of er sprake is van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op rechtspraak die inhoudt dat enkel een referentiebedrag doch geen minimuminkomen kan worden bepaald of dienstig kunnen aanvoeren dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op het gegeven dat geen inkomsten bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet voorlagen, kan evenmin worden aangenomen dat de wil tot werken in hoofde van het gezinslid in België of de leeftijd van dit gezinslid op zich kon volstaan om aan te tonen dat, gelet op de individuele kenmerken van huidige zaak, alsnog dient te worden aangenomen dat wel degelijk sprake is van de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers tevens geschonden achten – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.1.2.6. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze is gerechtvaardigd. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. *In casu* lijken verzoekers aan te geven dat er sprake is van een verschil in behandeling tussen enerzijds personen die zijn tewerkgesteld op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet en anderzijds personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen. Door erop te wijzen dat *'werkloosheidsuitkeringen niet onder artikel 10, § 2, derde lid vallen'* en vervolgens te stellen dat indien inkomsten op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet in aanmerking worden genomen er sprake is van een verschil in behandeling, blijven verzoekers evenwel in gebreke aannemelijk te maken dat voormelde categorieën van personen verschillend worden behandeld, laat staan dat enige toelichting wordt verstrekt waarom een verschillende behandeling van enerzijds personen die gerechtigd zijn op een vorm van sociale zekerheid en anderzijds personen die een vorm van sociale bijstand genieten niet gerechtvaardigd zou zijn. Enige verdere toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Het betoog van verzoekster mist de vereiste duidelijkheid en precisie opdat het dienstig kan worden aangevoerd.

De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.1.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van *'het beginsel van behoorlijk bestuur'*.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"[...] In casu speelt artikel 8 E.V.R.M., dat de bescherming van het familie - en gezinsleven waarboort, een essentiële rol bij de toekenning van een visum voor de verzoekende partij. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt immers "eenieder heeft recht op de eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling" (artikel 8, eerste lid E.V.R.M.).

Zoals reeds gezegd zijn de verzoekende partijen de echtgenoot/kinderen van de heer [H. M.], die op heden legaal in België verblijft (stuk 5).

Zowel de verzoekende partijen als de heer [H. M.] verheugen zich er op om zich, na een heel lange tijd gescheiden te leven, terug met elkaar te herenigen.

Overeenkomstig artikel 8, lid 2 E.V.R.M. kan er slechts inmenging van enig openbaar gezag toegestaan worden in de uitoefening van het dit recht, 'dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen'.

De beslissing van de verwerende partij om aan de verzoekende partijen een visum te weigeren, schendt in een ernstige mate artikel 8 E.V.R.M., aangezien er geen enkele reden voorligt, geput uit artikel 8, lid 2 E.V.R.M., die de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij, haar echtgenoot en de minderjarige kinderen verantwoordt. Bovendien houdt dit een onrechtmatige scheiding in tussen kind en ouders.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) gebeurt waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

In diezelfde zin werd eveneens geoordeeld in het arrest nr. 74 258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2012 (stuk 9). In dit geval was er sprake van een tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekende partij op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet, die niet in aanmerking werd genomen voor de gezinshereniging. De Raad was evenwel van oordeel dat er een voldoende belangenafweging, ondermeer gelet op de gezinssituatie, diende te worden doorgevoerd.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Gelet op het feit dat artikel 8 E.V.R.M., dat van openbare orde is, rechtstreekse werking heeft in het interne Belgische recht, volgt hieruit dat de verwerende partij dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel, opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven, m.a.w. de overheid dient af te wegen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de maatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Uit bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing tot weigering afgifte visum aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. heeft getoetst.

Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werden gebracht. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

[...]

De verzoekende partijen en de heer [H. M.] wensen een normaal gezinsleven te leiden. De bestreden beslissingen maakt dit echter onmogelijk. De heer [H. M.] wenst hier in België, samen met de verzoekende partij en, zijn vrouw en zijn kinderen, zijn leven te hebben en hun verdere toekomst uit te bouwen.

Gelet op het feit dat de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen over een legaal verblijfsrecht in België beschikt, kan geenszins verwacht worden dat de heer [H. M.] terugkeert naar het land van herkomst teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden.

Voor de verzoekende partijen en de heer [H. M.] is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partijen of de heer [H. M.] een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land al waar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen. De bestreden beslissingen, genomen door de verwerende partij, houden bijgevolg voor de verzoekende partijen en de heer [H. M.] een familiaal drama in. De bestreden beslissingen van de verwerende partij trekt het gezin van de verzoekende partijen en de heer [H. M.] volledig uit elkaar. Dit is onverantwoord.

In casu dienen tevens de rechten van de het minderjarige kind gerespecteerd te worden. Kinderen mogen, overeenkomstig artikel 9 IVRK, niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden. Doordat de verwerende partij een visum voor gezinshereniging weigert aan de verzoekende partijen, houdt de verwerende partij de scheiding tussen vader en kinderen in stand, tegen de belangen van het kind in."

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroepen verzoekster en haar minderjarige kinderen zich op een gezinsleven met de echtgenoot/vader die in België erkend vluchteling is en een verblijfsrecht heeft. Verzoekers wijzen erop dat het te vervoegen gezinslid een legaal verblijfsrecht heeft in België en dat aldus niet van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om een gezinsleven te leiden. Zij stellen tevens dat zij in geen enkel ander land een verblijfsrecht hebben en dat aldus België het enige land is waar zij een gezinsleven kunnen leiden.

Het betreft in huidige voorliggende zaak evenwel een eerste toelating tot het grondgebied waarbij verzoekster en haar kinderen zich beroepen op artikel 8 van het EVRM teneinde een visum te verkrijgen om België binnen te komen en hier te verblijven, waardoor dient te worden aangenomen dat er geen sprake is van enige inmenging in het betreffende gezinsleven en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te worden doorgevoerd. In deze situatie moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

De Raad merkt verder op dat het gegeven dat het te vervoegen gezinslid in België erkend is als vluchteling verzoekster en haar kinderen nog geen verblijfsrecht verleent. De vaststelling dringt zich in huidig voorliggend dossier op dat de wetgever uitdrukkelijk in een vrijstelling heeft voorzien van de voorwaarde te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de verwantschapsbanden reeds bestonden voor de komst naar België van de te vervoegen erkende vluchteling én de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling. De wetgever heeft aldus de gezinshereniging versoepeld voor erkende vluchtelingen en hun familieleden, en is aldus tegemoet gekomen aan het recht op gezinsleven van erkende vluchtelingen en het gegeven dat van een erkend vluchteling niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar het land van herkomst om het gezinsleven verder te zetten. Zoals reeds vastgesteld, hebben de gezinsleden *in casu* langer dan één jaar gewacht sinds de erkenning als vluchteling om de visumaanvragen in te dienen waardoor zij alsnog het bewijs dienen te leveren dat het te vervoegen gezinslid beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekers blijven volledig in gebreke enige toelichting te verstrekken over de redenen dat meer dan één jaar werd gewacht. Ook ter terechtzitting wordt hieromtrent geen verdere verduidelijking gegeven, doch - door de ter zitting verschijnende raadsman - enkel een vermoeden geopperd dat de visumaanvragen om praktische redenen waarschijnlijk niet tijdig zijn ingediend. Verzoekers brengen aldus geen enkele concrete reden aan die kan rechtvaardigen dat zij zo lang hebben gewacht met de indiening van de visumaanvragen en maken aldus niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om tijdig de visumaanvragen in te dienen. Het gegeven dat zij bijgevolg alsnog dienen aan te tonen dat het te vervoegen gezinslid in België beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en het gegeven dat een gezinshereniging gelet op het ontbreken van dergelijke bestaansmiddelen werd afgewezen, vloeit derhalve enkel voort uit het eigen gedrag van verzoekers die laattijdig de procedure tot gezinshereniging hebben opgestart, minstens doen verzoekers geen enkele poging het tegendeel aan te tonen. Ook voor het overige gaan verzoekers niet verder in op hun concrete, individuele situatie.

Huidige bestreden beslissingen verhinderen verder niet dat verzoekster en haar kinderen alsnog hun echtgenoot/vader in België kunnen vervoegen indien is voldaan aan de wettelijk voorziene voorwaarden hiertoe.

De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

3.2.2.2. Verzoekers voeren nog een schending aan van de motiveringsplicht, omdat verweerder in de bestreden beslissingen geen afweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissingen een inmenging uitmaken in het privé- of gezinsleven van verzoekers kunnen zij evenwel niet worden gevolgd in hun stelling dat uit de motiveringen tevens diende te blijken dat verweerder een toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Daarenboven moet worden geduid dat verweerder wel degelijk de gezinsband tussen verzoekers in rekening heeft gebracht – hetgeen reeds impliciet volgt uit het gegeven dat de bestreden beslissingen een antwoord uitmaken op de aanvragen gezinshereniging, waarbij deze gezinsbanden als dusdanig niet worden betwist – doch oordeelde dat gelet op het ontbreken van bestaansmiddelen in hoofde van het te vervoegen gezinslid in België de gezinshereniging niet wordt toegestaan. Verzoekers kunnen derhalve hoe dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat de bestreden beslissingen hen niet toelaten te begrijpen waarom verweerder een gezamenlijk verblijf van de gezinsleden in België niet wenste toe te staan. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk de ingeroepen gezinsbanden heeft afgetoetst tegen het algemene belang, doch oordeelde dat het ontbreken van enige inkomsten in de zin van artikel 10, §§ 2, derde lid en 5 van de Vreemdelingenwet om te vermijden dat de gezinsleden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel zwaarder doorweegt. Nu verzoekers op geen enkele concrete wijze de redenen duiden dat niet eerder de gezinshereniging werd gevraagd, waardoor zij zouden zijn vrijgesteld van de voorwaarde dat het te vervoegen gezinslid dient te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, en evenmin aangegeven met welke concrete elementen eigen aan hun zaak alsnog rekening had dienen te worden gehouden, kan het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. De richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan.

In ieder geval dringt ook hier de vaststelling zich op dat verzoekers zich beroepen op artikel 17 van voormelde richtlijn om te stellen dat elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld, doch dat zij in gebreke blijven om elementen die eigen zijn aan hun specifieke situatie aan te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden door het bestuur en die tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. Verzoekers beperken er zich in wezen toe te wijzen op hun gezinsleven, doch er dient te worden aangenomen dat met de gezinsbanden – gelet op de door hen ingediende aanvragen gezinshereniging waarbij deze gezinsbanden niet wordt betwist – rekening is gehouden. Zowel in hun visumaanvragen als in hun verzoekschrift bleven/blijven verzoekers verder in gebreke concrete elementen eigen aan hun situatie aan te brengen. Zo werd reeds vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze duiden waarom zij meer dan een jaar hebben gewacht sinds de erkenning als vluchteling van de echtgenoot/vader teneinde de gezinshereniging te vragen. Er liggen aldus geen concrete elementen voor die het bestuur verhinderden om de wettelijk voorziene verblijfsvoorwaarden toe te passen.

Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG is niet aangetoond.

3.2.2.4. Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.2.2.5. Verzoekers wijzen verder op het artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en stellen dat de rechten van de minderjarige kinderen dienen te worden gerespecteerd. Zij betogen dat de kinderen niet tegen hun wil van hun ouders mogen worden gescheiden.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verdragsbepaling, dringt de vaststelling zich op dat het gegeven dat de kinderen, net als verzoekster zelf, gescheiden leven van de vader/echtgenoot niet het gevolg is van de bestreden beslissingen zelf. Er blijkt niet dat verzoekers zich dienstig op deze verdragsbepaling kunnen beroepen om te verkrijgen dat hen een verblijfsrecht wordt toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat deze bepaling verzoekers niet vrijstelt van de verplichting om aan de formele vereisten voor een verblijf op het grondgebied van het Rijk te voldoen (RvS 7 maart 2013, nr. 9514 (c)).

Een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden weerhouden.

3.2.2.6. Verzoekers voeren nog de schending aan van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*". De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Enige verdere toelicht ontbreekt ook.

3.2.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS